

❧ I SKYRIUS ❧

SENAS PASLAPTINGAS KRĄSTAS

Jaunas anglas advokatas Džonatas Harkeris, įatvykęs darbo reikalais, išlipo iš traukinio ir su palengvėjimu atsikvėpė. Ne vieną dieną jis keliavo į Transilvaniją ir dabar buvo labai patenkintas, kad jo tikslas beveik pasiektas.

– Pagaliau aš Bistricoje. Niekas nesutrukdys man skaniai pavalgyti ir gerai išsimiegoti minkštoje lovoje! – linksmai tarė jis pats sau. Jis žinojo, kur vyksta, nes traukinyje buvo atidžiai išstudijavęs žemėlapi.

Grafas Drakula, kuris per Džonatano įmonę neseniai nusipirko didelį namą Anglijoje, norėjo su juo susitikti savo pilyje, stūksančioje Karpatų kalnuose, ir aptarti paskutines pirkimo detales. Džonatanas jo nepažinojo asmeniškai, nes Drakula, siųsdamas laiškus, siuntinius ir pinigus, sandorį sudarė neišvykdamas iš Transilvanijos. Savo advokatui jis netgi užsakė kambarį, kad šis galėtų pavalgyti ir išsimiegoti prieš tęsdamas kelionę į pilį.

Atvykęs į viešbutį, Harkeris prisistatė jo laukusiems šeimininkams, ir šie padavė jam grafo laišką.

Sveikas atvykęs į Karpatus, mano bičiuli. Šiąnakt gerai pailsėkite. Traukinyje, rytoj išvykstančiame į Borgo perėją, Jums užsakyta geriausia vieta. Ties Borgo perėja Jūsų lauks karieta,

kuri atveš į mano pilį. Linkiu Jums malonios kelionės mano šalyje.

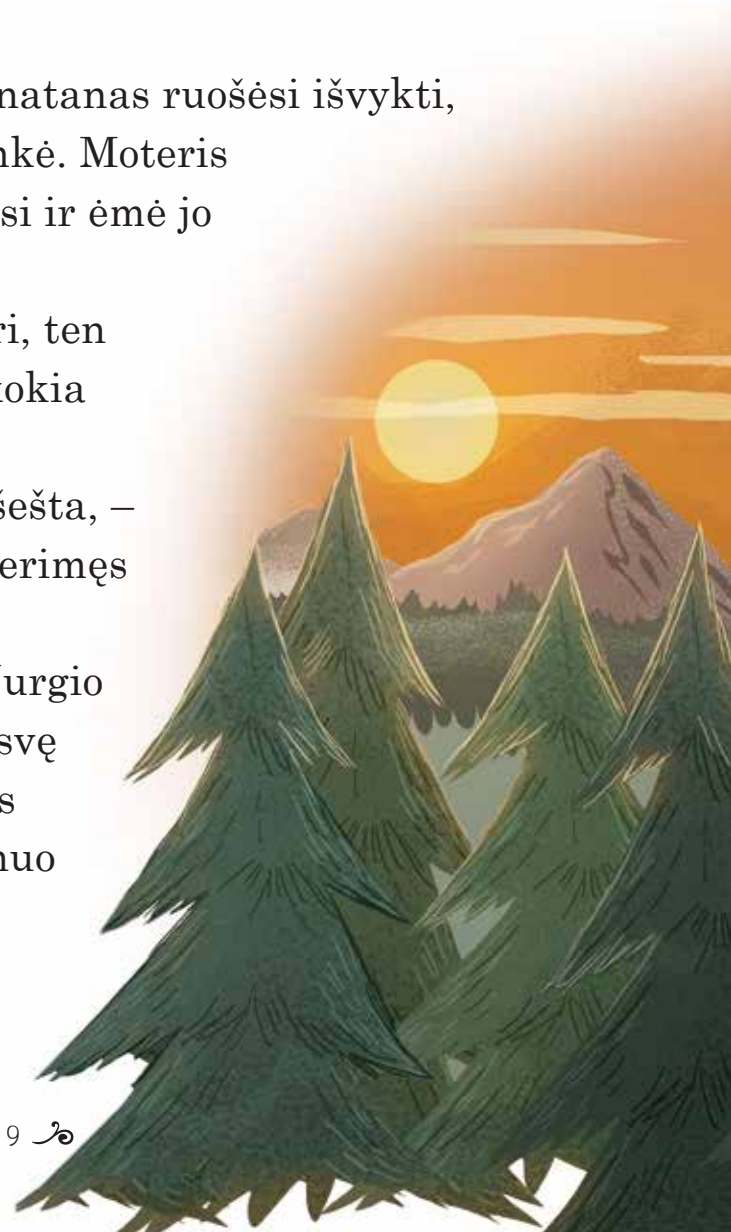
Jūsų draugas Drakula

Tačiau kitą dieną, kai Džonatanas ruošėsi išvykti, jį aplankė senoji smuklininkė. Moteris buvo smarkiai susijaudinusi ir ėmė jo maldauti:

– Nevykite, pone Harkeri, ten pavojinga! Argi nežinote, kokia šiandien diena?

– Šiandien yra gegužės šešta, – atsakė jaunasis vyras, sunerimęs dėl keisto moters elgesio.

– Būtent! Šiandien Šv. Jurgio išvakarės. Vidurnaktį į laisvę ištrūks visos pragaro galios ir jūsų gyvybė priklausys nuo velniai žino ko!

Džonatanas nusišypsojo dėl prietaringų senosios moters įsitikinimų, bet tuo pat metu pasijuto šiek tiek nesmagiai.

– Ponia, turiu išvykti! Prieš akis laukia labai svarbi verslo kelionė, nuo kurios priklauso mano karjera.

– Bent jau paimkite šitą, jis jus saugos, – atsakė ji ir, nuo kaklo nusikabinusi kryželį, įbruko jį jaunuoliui į delną.

Harkeris padėkojo, dovaną įsikišo į kišenę ir išėjo į kiemą, kur jo laukė diližanas.

Jį pamatę, prie užeigos durų stovėję smalsūs prašalaičiai ėmė murmėti ir varstyti jį jaudulio kupiniais žvilgsniais.

– Ko jie taip spokso? – paklausė savęs Džonatanas.

Tačiau jo nerimas greitai išgaravo. Vaizdas pro karietos langą gniaužė kvapą. Didingi kalnai, nesibaigiantys miškai, kalvos, nusagstytos nameliais ir sodybomis, skaidrutėliai upeliai, trykštantys pro plyšius ir dūžtantys ant akmenų. Vaismedžiai buvo pačiame žydėjime ir jų švelnūs žiedlapiai krito ant pievų tarsi konfeti.

Diližanas riedėjo sparčiai ir nė karto nesustojo, tarsi vežikas būtų norėjęs kuo greičiau pasiekti kelionės tikslą, kol neatėjo tas lemtingas vidurnaktis.

Tačiau po ilgos kelionės neišvengiamai atslinko vakaras ir šešėliai pasiglemžė karietą.

Artėjant sutemai, keliauninkai ėmė vis labiau nerimauti. Jie ėmė kuždėtis ir susirūpinę rodyti į Džonataną. Jie vis siūlė jam dovanėles, kurios neva turėtų jį apsaugoti: daugybę laukinių rožių šakelių ir česnakų.

Borgo perėją jie pasiekė viena valanda anksčiau, negu buvo planuota. Žinoma, grafo Drakulos karietos nebuvo nė kvapo.

– Niekas jūsų čia nelaukia, pone Harkeri. Keliuokite su mumis į Bukoviną. Grafo karieta jus pasiims iš ten rytoj, dar geriau – poryt. Naktį keliauti nesaugu, – siūlė jam vežikas.

Ir kaip tik tada, tarsi iš niekur, šalia diližano išniro keturiais juodais arkliais pakinkyta juoda karieta.

Važnyčiojo aukštas vyriškis tamsia barzda, užsismaukęs plačiakraštę skrybėlę, pro kurios kraštus vos blyksčiojo raudonos jo akys.

– Šianakt jūs ankstyvas, – tarė jis vežikui ir nusišypsojo, iššiepdamas ilgus aštrius dantis.

– Paduokite anglo bagažą! – įsakė jis, neiprastai stipriai sučiupdamas Harkerio ranką, kad padėtų įlipti jam į karietą. – O jūs gerai apsidenkite, šiuose kalnuose labai šalta, – pridūrė, Džonatanui ant pečių užmesdamas apsiaustą, o ant viršaus – apklotą. Tada pats išoko į karietą ir paragino arklius.

Kelionė buvo keista. Džonatanas pastebėjo, kad karieta važinėjo pirmyn atgal tuo pačiu keliu, tarsi vežikas tyčia būtų gaišęs laiką, laukdamas vidurnakčio. Kai jis galiausiai išmušė, iš miško glūdumos pasigirdo siaubingas vilkų stūgsmas ir persigandusių šunų skalijimas.

